

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupeného: Mgr. Zdeněk Vaňátko, advokátem se sídlem Národní 365/43,
Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2018, č. j.: 35363/18/5200-10421-711811,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podanou žalobou napadl rozhodnutí shora vymezené, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště Praha 3 (dále také jako „*finanční úřad*“ nebo pouze obecně „*správce daně*“, přičemž toto označení soud používá i pro žalovaného, pokud rozlišení nemá význam pro pochopení textu), o výsledku přezkumného řízení ze dne 6. 1. 2016, č.j. 7352760/15/2003-51521-104392 (změněna byla výše vyměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

[2] Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž namítá, že rozhodnutím byl porušen zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o správě daní*“), i zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), neboť skutkový stav nemá oporu ve spise a postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech. Konkrétně nejprve rekapituluje proběhlé správní (daňové) řízení, když uvádí, že dne 18. 9. 2007 podal žádost o změnu zdaňovacího období z kalendářního roku na hospodářský rok s tím, že účetní období roku 2007 bude od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2008 a další účetní období bude vždy začínat 1. 4. V prodloužené lhůtě podal dne 12. 6. 2008 daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2007. Finanční úřad pro Prahu 3 vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 29. 7. 2008 daňovou povinnost na dani z příjmu v nulové výši, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 10. 2008. Na základě podnětu Finančního úřadu pro Prahu 3 k přezkoumání uvedeného platebního výměru vydalo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu dne 9. 12. 2010 rozhodnutí o nařízení přezkoumání platebního výměru na daň z příjmu fyzických osob, a to za zdaňovací období 2007 pod č.j. 15050/10-1100-100525. Rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště Praha 3, o výsledku přezkumného řízení ze dne 6. 1. 2016 bylo rozhodnuto, že se rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 29. 7. 2008 mění tak, že se žalobci vyměřuje daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2007 ve výši 4 541 116 Kč. Proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště Praha 3, podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 19.10.2016, č.j. 42876/16/5200-10421-711811, tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č.j. 11 Af 67/2016-48, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně vydal touto žalobou napadané rozhodnutí, se kterým žalobce nesouhlasí.

[3] Žalobce v první žalobní námitce zdůraznil, že platební výměr ze dne 29. 7. 2008 za zdaňovací období roku 2007 nabylo právní moci dne 31. 10. 2008, a proto zákonná dvouletá lhůta pro zahájení přezkoumání tohoto platebního výměru skončila pro rok 2007 dnem 31. 12. 2010. V této lhůtě muselo být rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9. 12. 2010 o nařízení přezkoumání platebního výměru doručeno žalobci, rozhodnutí však žalobci doručeno nebylo. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že rozhodnutí mu bylo doručeno dne 20. 12. 2010 na základě doručanky založené ve spise, neboť z ní vyplývá, že adresátem rozhodnutí byl xxxxx, daňový poradce, tehdejší zplnomocněnec žalobce. Z doručanky dále vyplývá, že zásilka byla převzata někým ze společnosti ADAR, s.r.o., avšak nelze ztotožňovat osobu Mgr. Martina Jelínka, daňového poradce, s právnickou osobou, společností ADAR, s.r.o., neboť šlo o dva různé subjekty. Z doručanky je patrné, že zásilka z adresy doručování na xxxxbyla doslána na adresu ADAR, s.r.o., přičemž žalobce tvrdí, že nedal České poště telefonický pokyn k přeposlání zásilky. Žalobce je přesvědčen, že k doručení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu o nařízení přezkoumání platebního výměru ve stanovené lhůtě nedošlo. V důsledku procesní vady byla zkrácena práva žalobce a žalobce navíc vyjádřil přesvědčení, že mělo

být doručováno do datové schránky zmocněnce, stejně tak jako jiné v té době doručované zásilky.

[4] Ve druhé námitce žalobce tvrdí, že došlo k nesprávné aplikaci ust. § 47 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o daních z příjmů“), a dále ust. § 148 daňového řádu. Namítl, že došlo k zániku práva daň žalobci stanovit z důvodu daňové prekluze. Žalobce uvedl, že pokud soud dospěje k závěru, že došlo k doručení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9. 12. 2010 dne 22. 12. 2010, počala dle ust. § 47 zákona o daních z příjmů běžet tříletá lhůta pro vyměření daně znovu od konce roku, v němž byl žalobce o tomto úkonu zpraven. Žalobce namítl, že dle § 264 přechodných ustanovení daňového řádu a § 148 daňového řádu činí lhůta pro stanovení daně 3 roky, finanční úřad však žádné rozhodnutí v prekluzivní lhůtě tří let nevydal, neboť rozhodnutí o výsledku přezkumného řízení vydal až dne 6. 1. 2016. Dle názoru žalobce nelze namítat stavení lhůty podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, neboť uvedená žaloba nesměřovala proti rozhodnutí o stanovení daně, které v té době ani žádné nebylo, o uvedené žalobě bylo rozhodnuto již rozsudkem ze dne 25. 5. 2016, č.j. 5 A 191/2012-88, a o kasační stížnosti rozsudkem ze dne 2. 11. 2016, č.j. 6 Afs 161/2016-38.

[5] Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, k námitce nedoručení rozhodnutí o nařízení přezkoumání žalobci odkázal na právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2018, č.j. 11 Af 67/2016-48, k námitce nesprávné aplikace zákona o správě daní a poplatků a daňového řádu poukázal na judikaturu (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2010, č.j. 1 Afs 97/2008-88).

[6] Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních návrzích, soud při tomto jednání neprováděl doplnění dokazování pro nadbytečnost takového procesního postupu (konkrétní zdůvodnění je obsaženo v hodnotící části tohoto rozsudku).

[7] Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 12. 6. 2008 podal žalobce řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Platebním výměrem ze dne 29. 7. 2008 byla daňovému subjektu konkludentně vyměřena daňová povinnost v nulové výši.

[8] Dne 9. 12. 2010 vydalo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu na základě podnětu Finančního úřadu pro Prahu 3 rozhodnutí, kterým nařídilo přezkoumání platebního výměru z důvodu porušení zákona o účetnictví, podle kterého mohou účetní jednotky uplatnit hospodářský rok pouze po oznámení záměru změny účetního období místně příslušnému správci daně z příjmu nejméně tři měsíce před plánovanou změnou účetního období, jinak účetní období zůstává nezměněno. Oznámení o změně účetního období z kalendářního roku na hospodářský rok s tím, že účetní období roku 2007 bude trvat od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2008 a další účetní období bude vždy začínat 1. 4. a končit 31. 3. následujícího roku, doručil daňový subjekt správci daně až dne 18. 9. 2007.

[9] Žádostí ze dne 17. 1. 2011 požadoval zástupce žalobce vyslovení neúčinnosti doručení rozhodnutí o nařízení přezkoumání, o této žádosti rozhodlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu tak, že žádost zamítlo. Dne 15. 5. 2012 bylo správci daně doručeno rozhodnutí o odvolání vydané generálním finančním ředitelstvím, které shledalo námitky žalobce jako neopodstatněné a rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu o nařízení přezkoumání rozhodnutí potvrdilo.

[10] Správce daně změnil platební výměr za rok 2007 tak, že původní daň v nulové výši byla rozhodnutím ze dne 6. 1. 2016 zvýšena na částku 4 541 116 Kč.

[11] Proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 19. 10. 2016 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Vyjádřil se k okolnostem doručení rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení i k otázce stanovení daně bez provedení daňové kontroly. Přitom zdůraznil, že daňovému subjektu bylo správcem daně umožněno využít svá práva a předkládat a navrhopvat důkazní prostředky ke svým tvrzením, čehož však daňový subjekt nevyužil.

[12] Žalobce proti rozhodnutí o odvolání podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č.j. 11 Af 67/2016-48, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně vydal touto žalobou napadené rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o výsledku přezkumného řízení ze dne 6. 1. 2016 tak, že změnil výši žalobci vyměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 na částku 3 051 964 Kč.

[13] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k uplatněným žalobním bodům mj. uvedeno, že námitka týkající se nesprávného doručování rozhodnutí ze dne 9. 12. 2010 byla již posouzena Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 2. 2018, sp. zn. 11 Af 67/2016, jako nedůvodná, na což žalovaný odkázal a s tímto právní závěrem se rovněž ztotožnil. Navíc uvedl, že doručení písemnosti bylo potvrzeno doručenkou, přijetí zásilky bylo potvrzeno dne 20. 12. 2010, když zástupce daňového subjektu požádal telefonicky poštu o zaslání zásilky na adresu sídla společnosti ADAR s.r.o., zástupce žalobce byl v té době jednatelem této společnosti, zásilku převzal pověřený pracovník této společnosti, což bylo v souladu s ust. § 17 odst. 10 zákona o správě daní. Ohledně aplikace ust. § 264 daňového řádu je odkázáno na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 5 A 191/2012; přezkumné řízení bylo zahájeno dne 20. 12. 2010, tedy za účinnosti zákona o správě daní, který je tak účinným předpisem, proto bylo postupováno podle ust. § 55b zákona o správě daní, kdy lhůta podle ust. § 55b odst. 2 zákona o správě daní mohla být delší, než lhůta podle ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní, kdy se uplatnila pouze desetiletá lhůta podle ust. § 47 odst. 2 tohoto zákona. Ohledně poukazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 97/2008 je uvedeno, že v této věci platební výměr nabyl právní moci 31. 10. 2008, nařízení přezkumu bylo možné zahájit do 31. 12. 2010, což se stalo, proto tento rozsudek na tuto věc nedopadá. K uplynutí lhůty podle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní ke dni 31. 12. 2017 je uvedeno, že touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.

3. 2018, sp. zn. 3 Afs 36/2017, kdy posuzoval vliv soudních řízení na prekluzi práva na vyměření daně, na tento rozsudek žalovaný odkázal, a v této věci vyšel z toho, že pokud bylo řízení před soudem zahájeno před účinností daňového řádu, dochází ke stavění desetileté prekluzivní lhůty podle ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb. (dále nadefinovaný soudní řád správní). Řízení o zahájení přezkumu bylo zahájeno dne 20. 12. 2010, běh lhůty se tak posuzuje podle ust. § 264 odst. 4 daňového řádu podle zákona o správě daní, a to podle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní. Lhůta započala běžet dne 31. 12. 2007 a uplynula dne 31. 12. 2017, řízení ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 19. 10. 2016 bylo zahájeno dne 19. 12. 2016 a pravomocně ukončeno dne 16. 3. 2018, po dobu řízení před soudem se tato lhůta stavěla (řízení trvalo 452 dní), proto objektivní prekluzivní lhůta uplyne až 28. 3. 2019.

[14] Soud posoudil podanou žalobu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] Ohledně námitky, která napadá doručení rozhodnutí správce daně ze dne 9. 12. 2010, a od níže se odvíjí žalobní argumentace týkající se běhu lhůt, se soud ztotožnil se závěry učiněnými Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 2. 2018, č.j. 11 Af 67/2016-48, na něž odkazuje, a které nebyly nijak zpochybněny: *„námitka nedoručení rozhodnutí směřuje výlučně proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9. 12. 2010, č.j. 15050/10-1100-100525, o nařízení přezkoumání platebního výměru. Tímto rozhodnutím bylo nařízeno přezkoumání Rozhodnutí o vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2007 na základě podnětu Finančního úřadu pro Prahu 3, tedy z moci úřední. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2007, č.j. 9 Afs 75/2007-85 (dostupný na www.nssoud.cz), vyjádřil právní názor, že o zásahu do subjektivních chráněných práv lze v první fázi přezkumného řízení uvažovat pouze tam, kde by bylo opětovně zasazeno do subjektivních práv daňového subjektu z moci úřední, tj. přezkumné řízení by bylo nařízeno správcem daně ex offio tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Je tomu tak dle Nejvyššího správního soudu proto, že rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí, jež instančně vyšší správce daně vydává z úřední povinnosti, a to na základě podnětu kteréhokoliv správce daně, může představovat zásah do právní sféry daňového subjektu a tedy zakládat žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s.ř.s. Nařídí-li instančně vyšší správce daně přezkoumání daňového rozhodnutí, znamená to, že dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy (nebo se zakládá na podstatných vadách řízení) a zároveň, že okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši. Tímto právním názorem je přitom správce daně, který rozhodl v posledním stupni a který rozhoduje ve druhé fázi přezkumného řízení, ve smyslu § 55b odst. 6, věta druhá, zákona o správě daní a poplatků vázán; má tedy závazně vyřešenu především otázku protiprávnosti napadeného rozhodnutí a nemůže sám dospět k závěru opačnému. Stejně tak ani daňový subjekt se nemůže v této druhé fázi přezkumného řízení proti tomuto závěru nijak bránit, neboť mu to zakazuje § 55b odst. 5, věta druhá, zákona o správě daní a poplatků a v rámci druhé fáze mu právo bránit se upírá vázanost správce daně, provádějícího přezkumné řízení, právním názorem vysloveným v rozhodnutí o nařízení přezkumu. Jestliže tedy instančně vyšší správce daně nařídí přezkum daňového rozhodnutí, a to rozhodnutím, v němž se závazně vyslovuje o protiprávnosti rozhodnutí původního, nebo o podstatných vadách řízení, jež mu*

předcházely, zasahuje tím do právní sféry daňového subjektu. Tento zásah je o to důraznější, že prolamuje právní moc původního daňového rozhodnutí, tj. ve smyslu § 55b odst. 5 zákona o správě daní a poplatků má rozhodnutí o nařízení přezkumu odkladné účinky vůči rozhodnutí přezkoumávanému; v důsledku toho nastává v právní sféře daňového subjektu nejistota ohledně výše jeho daňové povinnosti. Tyto důsledky ve svém souhrnu zakládají žalobní legitimaci daňového subjektu podle § 65 odst. 1 s.ř.s., tj. možnost bránit se proti rozhodnutí o nařízení přezkumu soudní cestou. Z uvedeného vyplývá, že žalobce se mohl svých práv, jejichž porušení nyní namítá, domáhat žalobou proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu o nařízení přezkumného řízení a v žalobě podané proti tomuto rozhodnutí mohl vznést teprve nyní uplatněnou námitku jeho nesprávného doručení a v důsledku toho pozdě zahájeného přezkumného řízení. V rámci tohoto řízení by soud k námitkám žalobce posoudil jejich důvodnost. Předmětem řízení v této věci však není rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení, a proto se soud nemůže námitkou směřující proti rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení zabývat. To by mohl, jak již bylo uvedeno výše, pouze v případě, že by předmětem řízení bylo právě zmíněné rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení.“

[16] Soud má na základě zjištění ze správního spisu za to, že rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu o nařízení přezkumu ze dne 9. 12. 2010 bylo žalobci doručeno dne 20. 12. 2010, tudíž ve lhůtě stanovené v § 55b odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, když možnost zpochybňovat toto doručení v této věci žalobce nemá (jak bylo uvedeno v předchozím odstavci).

[17] Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku týkající se nesprávné aplikace přechodného ustanovení § 264 daňového řádu, podle kterého platí, že řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Podle odst. 4 věta první téhož ustanovení běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátků běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován.

[18] Přezkumné řízení bylo zahájeno dne 20. 12. 2010 za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a pro jeho dokončení platila pouze desetiletá prekluzivní lhůta podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, která započala podle zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu (srov. rovněž usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2010, čj. 1 Afs 97/2008-88, kdy Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí zdůraznil [pozn. soudu – Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí používá označení „d. ř.“ pro zákon č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků], že „přezkoumání daňového rozhodnutí je tedy možné tehdy, pokud je rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkoumání vydáno (§ 55b odst. 4 d. ř.) a daňovému subjektu doručeno ve lhůtě dvou let následujících po roce, v němž rozhodnutí přezkoumávané nabylo právní moci (§ 55b odst. 2 d. ř.), byť by se tak stalo již po uplynutí lhůty dle § 47 odst. 1 d. ř. Z toho je zřejmé, že ani další průběh takto zahájeného přezkumného řízení (které může skončit zrušením, nabrzením, změnou nebo potvrzením přezkoumávaného

rozhodnutí), ani průběh případného řízení o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání (§ 55b odst. 6 d. ř.) již lhůta dle § 47 odst. 1 d. ř. ovlivnit nemůže. Jinak řečeno, názoru prvního senátu je třeba přisvědčit v tom, že ustanovení § 47 daňového řádu se pro ukončení řízení o mimořádných opravných prostředcích vůbec nepoužije. Řízení o mimořádném opravném prostředku netvoří s původním - pravomocně ukončeným - vyměřovacím řízením jeden celek; jeho zahájení (rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkumného řízení) tak není úkonem, který by běh tříleté lhůty pro vyměření daně přerušil. Je tomu tak především proto, že tato lhůta již byla využita („konzumována“ a splnila svůj účel) a daň byla pravomocně v minulosti vyměřena; o dalším běhu lhůty po pravomocném vyměření (a tím méně o přerušování takovéto již neběžící lhůty) nemá již pojmově smysl uvažovat.“ (odst. 32 rozhodnutí).

[19] V této věci sice došlo k pravomocnému vyměření daně až doručením napadeného rozhodnutí dne 8. 8. 2018, tedy po uplynutí desetileté lhůty podle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, je však nutné aplikovat ust. § 41 s.ř.s., který po dobu soudního řízení příslušné lhůty staví, aniž by je nějak rozlišoval. Proti předchozímu pravomocnému správnímu rozhodnutí o vyměření daně podal žalobce žalobu, toto rozhodnutí bylo soudem zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, po dobu průběhu soudního řízení tak došlo ke stavění lhůty podle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní o celkem 452 dnů (ode dne 19. 12. 2016 do dne 16. 3. 2018). Lhůta započala běžet dne 31. 12. 2007, uplynula by tak 31. 12. 2017, vzhledem ke stavění lhůty však došlo k prodloužení této lhůty minimálně o 452 dnů, pokud tak došlo k doručení napadeného rozhodnutí dne 8. 8. 2018, stalo se to v této lhůtě. Lhůta v tomto případě podle názoru soudu neběžela, neboť se jednalo o řízení, které se přímo týkalo vyměření této daně, předmět řízení (tedy vyměření příslušné daně) je tak v obou soudních i daňových řízeních tentýž.

[20] S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. Pro úplnost soud uvádí, že veškerá jím citovaná judikatura je volně k dispozici na www.nssoud.cz.

[21] Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby. Důkazy, které žalobce vznesl na podporu svého tvrzení o nedoručení rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení, soud neprovedl, neboť se týkají rozhodnutí, které není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. srpna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu